

Det er sandt, at der i Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af Regeringen, ogsaa er nævnt Udgivelsen af en officiel Tidende, men det er kun nævnt som et Alternativ, hvortil man kunde gaa, naar den først antydede Vej ikke kunde passeres, og man maa ikke glemme, at det kun er stet i Forbindelse med, at man fastholder Nødvendigheden af den stedlige Bekjendtgørelse. Over denne slaar det ærede Udvalgs Flertal aldeles en Streg, men det er efter min Formening noget af det Vigtigste, at de officielle Bekjendtgørelser, der jo have en ganske overordentlig Betydning, en ganske overordentlig Interesse for Befolkningen, komme denne saa nær som muligt. Jeg tror derfor, at den Tanke, som ligger i Regeringens Forslag, nemlig ved indtrædende Leilighed at komme Befolkningen nærmere, end det viser sig at ske gennem de nuværende Stiftstidender, er rigtig, men jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende ikke lægger nogen særdeles Vægt paa, om det er Amtstidender, ja selv om det er Jurisdiktions-tidender, naar disse Jurisdiktioner dog ikke blive saa smaa, at Tidenderne ikke kunne bestaa. Jeg kan saaledes ikke følge med Udvalgets Flertal i den Tanke at lade en Statstidende træde i Stedet for den Berlingste Tidende — hvilken jo nærmest ligger for — og aldeles at opgive de stedlige Bekjendtgørelser, men jeg er ikke stort bedre stillet lige overfor Mindretalsforslagene. Disse forandre ganske vist ikke det System, der er foreslaaet i Lovforslaget, vel at mærke overensstemmende med Thingets Udtalelser ifjor og med hele den Lovgivende Magts Udtalelse i 1870, da man forlod den Tanke, Udvalgets Flertal nu har optaget, idet man gav en Lov om Udgivelsen af en Lov- og Ministerialtidende, thi det gjorde man, efterat det Spørgsmaal havde været bragt under Overveelse, om man ikke kunde forene de officielle Bekjendtgørelser med Lov- og Ministerialtidenden. Forsaavidt kan jeg altsaa bedre bruge Mindretalsforslagene, men det forekommer mig dog ikke, at de i nogen Henseende kunne siges at være Forbedringer af, hvad der foreligger i Regeringsforslaget. Jeg ser saaledes egentlig talt ikke nogen tilstrækkelig Grund til, at Statskassen skulde opgives den Udsigt, som i Grunden er den, der har staabt alle disse Spørgsmaal, til at kunne have en Indtægt; jeg ser ikke, der er nogen tilstrækkelig Anledning til at lade denne tilflyde de Bekjendtgørende, men det er det, der er Gjenstand for Forslaget under Nr. 2 og tilbids ogsaa for Forslaget under Nr. 4. Forsaavidt der er Spørgsmaal om de officielle Bekjendtgørelser, er jeg altsaa ikke i Stand til at kunne følge Udvalgets Flertal, men ganske anderledes vilde Sagen stille sig, hvis man havde indskrænket sig til en mulig anden Ordning med Hensyn til Stiftstidenderne. Jeg fastholder fremdeles det Standpunkt, jeg indtog ifjor, idet jeg anser dette for at være det Billigste imod de Vedkommende, at man lader

Privilegierne løbe ud efterhaanden, som de vedkommende Privilegiehavere dø eller forbyrde Privilegiet. Der er siden den Tid frenkomet en Oplysning, hvoraf jeg ikke tidligere var i Besiddelse, men som jeg nu vil nævne. Vil man standse Privilegierne paa et eller andet tidligere Stadium, vil nemlig det Spørgsmaal opstaa, i det Mindste for en Enkelt Vedkommende, om der ikke kan være Anledning til at give en ligefrem Erstatning derfor, idet et af disse Privilegier i sin Tid — jeg vil nødig sige er solgt af Regeringen — men er givet paa den Betingelse, at Vedkommende, som fik Privilegiet, indbrøbe sin Formands Gjæld til Statskassen. Dette skete, og jeg kan derfor ikke serrettere, end at det ligefrem vilde være uret nu at betage ham en Ret, han paa en Maade har tilkøbt sig af Staten; havde han kjøbt den af en anden Privatmand, var det en anden Ting, men et saadant Forhold foreligger som sagt med Hensyn til en af Stiftstidenderne. — De eneste Forslag, imod hvilke jeg for mit Vedkommende ikke skal gjøre nogen Indvending, ere Forslagene under Nr. 12 og 13 af det ærede Mindretal, og Forslaget under Nr. 14 af det ærede Flertal. Det er givet, at §. 7 er aldeles overflødig; thi den indeholder aldeles ikke Andet, end hvad der allerede staar i den hidtil gjældende Lovgivning, og den er kun optagen her, fordi man ifjor satte megen Pris paa at faae den optagen i Loven. Skulde jeg altsaa give ærede Medlemmer noget Raad, vilde det være det, at de stemme imod alle Forslagene, og dersom de overhovedet ønske at faae Ende paa denne Sag, maa jeg bestemt tilraade, at de stemme imod Flertallets Forslag om Statstidenden, saavel som imod den i Flertallets Forslag indeholdte Tanke om at ophæve al stedlig Bekjendtgørelse. Med Hensyn til Stiftstidenderne kunde der ganske vist være Spørgsmaal om en Modifikation af det, der er foreslaaet i Lovforslaget, hvad jeg erkjender ikke er ganske overensstemmende med det, der foreligger fra ifjor, men jeg har optaget det i Nav, fordi jeg sandt dette Forslag billigt, naar man skulde se at komme bort fra en Indretning, der maa erkjendes for ikke ret at svare til Nutidens Fordringer. — Det ærede Medlem for Sorens Amtss (den Valgkreds (Alberti) er ikke her tilstede, ellers kunde jeg, som en Slags Erkjendtlighed, fordi han vil stemme imod, naar jeg stemmer for, itag have tjent ham med en Oplysning om, hvor mange betalende Exemplarer der udkommer af den nuværende Lov- og Ministerialtidende. Da det dog maaske kan interessere andre ærede Medlemmer, at høre det, og der nu er gjort Spørgsmaal derom, skal jeg ikke tilbageholde denne Oplysning. Sagen stiller sig saaledes, at der i Marts 1873 udkom 3,425 Exemplarer af Lovtidenden og 2,098 Exemplarer af Ministerialtidenden. Af disse vare 1,997 Exemplarer af Lovtidenden, og 649 Exemplarer af Ministerialtidenden Triexemplarer, saale-